

Trobada amb l'autor

Finalment, el dia 14 de febrer, vam tenir ocasió de parlar amb l'autor d'aquesta magnífica obra. Eduard Márquez és un dels millors escriptors actuals en llengua catalana. Volem compartir amb vosaltres algunes de les seves reflexions:

"Allò que ens diferencia dels animals és la força de la imaginació, la capacitat de crear i d'emocionar". Amb un discurs clar, ben elaborat i sense concessions a la mediocritat, l'escriptor va captivar els tertulians del club de lectura de la biblioteca i altres lectors seguidors que van assistir a la trobada.

"Podrà no agradar la novel·la, però ningú podrà dir que no està ben feta". Eduard Márquez va trigar més de tres anys en escriure **"El silenci dels arbres"**: *"Un escriptor ha de ser humil, revisar la seva obra i corregir, corregir i corregir... Saber què està malament, i per saber-ho se n'ha de saber molt"*

En gaudeix del llenguatge i les paraules: *"Hi ha escriptors que els encanta explicar històries però no els agrada escriure"*. Ell s'estima la llengua, busca la paraula adequada, el ritme, la cadència... Cal tenir present que és poeta, i això s'assaboreix a la seva narrativa. La tècnica l'ha acurat des-

prés de 13 anys treballant de corrector literari i de "negre". Denuncia els criteris productius de la indústria editorial i reivindica la feina ben feta contra la mediocritat, tant a l'ofici d'escriure com a qualsevol altre.

"El silenci dels arbres" parteix d'un context potent (el setge d'una ciutat imaginària que podria ser Sarajevo o qualsevol altra), i uns personatges amb unes històries molt potents també. Tan potents com per ser capaços de mantenir l'interès de l'autor durant més de 3 anys, per

després donar-nos el plaer de tenir a les nostres mans una gran novel·la coral, amb molts personatges basats en persones reals que l'Eduard va conèixer a la seva estada a Sarajevo.

Entre els personatges centrals, mare i fill violinistes. Per això la sessió va acabar amb la interpretació de l'Adagió de la primera sonata per a violí de Bach a càrrec de la jove violinista Núria Martín. Una sessió inoblidable.

Belén Martínez

2013: any Salvador Espriu

Pels rials baixa el carro

Pels rials baixa el carro
del sol, des de carenes
de fonollars i vinyes
que jo sempre recordo.
Passejaré per l'ordre
de verds xiprers immòbils
damunt la mar en calma.

*"Pels rials baixa el carro
del sol, des de carenes
de fonollars i vinyes
que jo sempre recordo.
Passejaré per l'ordre
de verds xiprers immòbils
damunt la mar en calma"*

SALVADOR ESPRIU,
Cementiri de Sinera

Enguany se celebra l'Any Espriu. Per tant, fa 100 anys que Salvador Espriu i Castelló va néixer a Santa Coloma

de Farners. La seva família, però, s'establí el 1915 a Barcelona i passà força temporades a Arenys de Mar. I és precisament el paisatge d'Arenys que pren forma en la simbologia literària de l'autor, amb el nom de Sinera.

El poema que encapçala aquestes línies té un significat prou important dins l'obra poètica d'Espriu; de fet, el mateix autor el va seleccionar per formar part d'un petit recull antològic que va lliurar, en lletra manuscrita, en motiu de l'acte que el conferia doctor Honoris Causa per la Universitat de Barcelona.

Els mots del poeta recullen, amb delicada precisió, el paisatge de marina de Sinera i evidencien la vida des de la mort. Possiblement, Espriu és un dels poetes més contundents i reconeguts internacionalment de la nostra literatura catalana. És per això que el seu nom havia estat sovint en les propostes per al premi Nobel, que haurien hagut d'arribar a l'Acadèmia

Sueca en una situació normalitzada.

En motiu de l'any Espriu, cada dia es difon una frase o uns versos de l'autor. La lectura i reflexió d'aquestes paraules ens recorden l'exemplaritat de la seva actitud en una de les situacions històriques més adverses per a Catalunya. Rellegim els seus mots i hi trobem la vigència avui: *"Ens mantindrem fidels per sempre més al servei d'aquest poble"* però, també, *"Hi ha molts factors adversos, entre els quals, nosaltres mateixos, perquè som pocs i mal avinguts"*. És evident que, el 2013, és un bon moment per recordar i rellegir Espriu.

Montserrat Galobart i Argemí